

Ὁ Στεφανῆς μας ἐπῆρε φόβος,
 ἔλαυσε γότες νὰ στέλλῃ τώρα,
 Ὁ Στεφανῆς μας, ἂν κ' ὀρθονόταρης,
 θέλει νὰ γίνῃ πολέμιος Ἄσῃς.

Τώρα τὰ δόντια του τὰ παρατρίβει
 καὶ λείπει ἀστὰνα πῶς δὲν χαρίζει,
 μήτε τὸν σκιάζον σὰν πρὶν φοβέρας,
 μήτε Γαλλίαις, μήτ' Ἑγγλιτέρας.

Δένειναι μύομαις καὶ παῖξε γέλα,
 σήμερα τρέμετε, βίρδα φουρέλα.
 Τώρα σὰν ἕνας Δράκων πυρίπιντος
 ἐχθρῶν καὶ φίλων χαλῆ τοὺς ὕπνους.

Ἐπῆρε δρόμο, δὲν σταματῆ,
 τοῦ λέν: κβὸ βάντις; ποῦ τρέχεις, ποῦ;
 ὁμως μὲ μπόμπαις αὐτὸς πετῆ,
 κ' ὄλοι φωνάζουν: γεγὰ σου, παιτοῦ.

Τώρα τοὺς βάζει
 θηλειὰ καὶ φουέκα,
 τώρα ρεμβάζει
 νέα μαζούεκα.

Τὴν ἀνεβόησε: κάτω τὰς χεῖρας,
 τὴν ἀνέτιναξεν Ἰσθμῶν γεφύρας,
 τὴν ἔανάκανε νέο γεφύρι
 σὰν πρωτομάστορας τοῦ Καλομοίρη.

Ὁ Στεφανῆς μας χωρὶς ἀστείαι
 ἔγινε τώρα πυρός ἔστια.
 Ἀστροαποβρόντησε κ' αὐτὸς ὀπάππος
 καὶ τὸ Ρωμαῖκο ἔύτηνε κάπως.

Π. —

Κ' ἐγὼ τὸν βλέπω, βρε Φασουλή,
 καὶ πῦρ πολέμου μὲ πυροπολεῖ.
 Κ' ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ τὸν τρομάζω,
 ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν θαυμάζω.

Γιὰ γέρουσ' εἶναι πολὺ σπανία
 μιὰ τέτοια στάσις ἀρεμῆς,
 κ' εἶσι φωνάζουν τοῦ Κυβερνήτου,
 ποῦ ἤπρε δρόμον αὐτοκινήτου.

Ἔτσι σὲ θέλω, νὰ πολεμής,
 θερμούς ἐπαίνους δέξου κ' ἐκ μέρους μας,
 καὶ βλέποντές σε λέμε κ' ἔμεις:
 γκὸτ σέβ' ὄλους ἀπὸ τοὺς γέρους μας.

Καὶ ταμμοῖσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

ποῦ σὲ διδασκαλίαν μεγάλως ἐπιδίδαι,
 καὶ κινηματογράφον ἀρχισε κατ' αὐτοὺς
 γιὰ νὰ ψυχαγωγῆσῃ τοὺς μικρομαθητάς.

Τὸ Δόκιον ἐκίετο τὸ τοῦ Κωνσταντινίδου,